

**ΚΟΙΝΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ Υ.ΚΟΙ.Σ.Ο.,
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΓΑ (ΟΠΕΚΑ - ΕΦΚΑ),
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ &
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
ΓΕΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ**

ΠΕΜΠΤΗ 16/7/2026

ΕΣΗΕΑ, 11 π.μ.

Τοποθέτηση Συλλόγου Υπαλλήλων ΓΓ Ισότητας των Φύλων

Για την ίδρυση του ΥΚΟΙΣΟ

Γιατί δημιουργείται ένα Υπουργείο;

Προφανώς για να δώσει λύσεις σε κοινωνικά προβλήματα, να ενισχύσει τις δημόσιες πολιτικές και να υπηρετεί το δημόσιο συμφέρον με τον καλύτερο δυνατό τρόπο .

Κάπως έτσι η ίδρυση του ΥΚΟΙΣΟ εξαγγέλθηκε με πολλές τυμπανοκρουσίες για να αντιμετωπίσει σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες και να ενισχύσει τις δημόσιες πολιτικές για την καταπολέμηση της φτώχειας, την αντιμετώπιση του δημογραφικού ζητήματος, της στεγαστικής κρίσης - που 3 χρόνια πριν ήδη είχε κάνει την εμφάνιση της, αλλά και όσον αφορά τη ΓΓΙΑΔ για την προώθηση της ισότητας των φύλων, την καταπολέμηση των έμφυλων διακρίσεων και της βίας κατά των γυναικών, φέρνοντας κάτω από την ίδια στέγη τις 3 αρμόδιες θεματικές Γραμματείες.

Σχεδόν τρία χρόνια μετά, η πραγματικότητα απέχει σημαντικά από τις εξαγγελίες. Η υποστελέχωση, οι συνεχείς μετακινήσεις προσωπικού και η εντατικοποίηση της εργασίας αποτελούν καθημερινότητα. Το Υπουργείο εξακολουθεί να λειτουργεί κυρίως χάρη στο φιλότιμο, την υπευθυνότητα και τον επαγγελματισμό των εργαζομένων.

Και, δυστυχώς, η υπευθυνότητα αυτή ανταμείβεται με ακόμη μεγαλύτερο φόρτο εργασίας και ολοένα αυξανόμενη εργασιακή εξουθένωση και ενίοτε με δυσμενείς αναγκαστικές μετακινήσεις.

Ακούστηκαν ήδη πολλά και σημαντικά για τις αδυναμίες του Υπουργείου.

Πρόκειται άραγε πράγματι για αποτυχία ή μήπως για το αναμενόμενο αποτέλεσμα ενός σχεδιασμού που δεν προέβλεψε ποτέ τις πραγματικές ανάγκες του;

Πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει αποτελεσματικά ένα Υπουργείο που δεν στελεχώθηκε επαρκώς, που δεν απέκτησε εξ αρχής τις αναγκαίες διοικητικές και οικονομικές υπηρεσίες και που, αντί να ενισχύει τις δομές του, μετακινεί το έμπειρο προσωπικό του σε άσχετες θέσεις;

Εστιάζοντας στη ΓΓΙΑΔ

Σήμερα στο Υπουργείο και ειδικότερα στη ΓΓΙΑΔ υπάρχουν τμήματα που καλούνται να ανταποκριθούν στο σύνολο των αρμοδιοτήτων τους με έναν ή δύο υπαλλήλους (Παρατηρητήριο Ισότητας, Παρακολούθηση Πολιτικών Ισότητας των Φύλων, Νομικής Τεκμηρίωσης). Όσο φιλότιμο κι αν υπάρχει, αυτό είναι αντικειμενικά αδύνατο. Και το τίμημα δεν το πληρώνουν μόνο οι εργαζόμενοι. Το πληρώνει η ελληνική κοινωνία.

Δεν μπορεί οι υλοποίηση των κοινωνικών πολιτικών να στηρίζεται διαρκώς στην προσωπική υπέρβαση των εργαζομένων.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, **μετά από 3 χρόνια μας κοινοποιήθηκε πρόσφατα το σχέδιο του νέου οργανισμού** που όχι μόνο δεν απαντά στα προβλήματα, αλλά τα εντείνει αφού **δεν λαμβάνει επαρκώς υπόψη ούτε το πραγματικό αντικείμενο των υπηρεσιών ούτε τον κοινωνικό αντίκτυπο των πολιτικών που καλούνται να υποστηρίξουν.**

Ιδιαίτερα ανησυχητικές είναι οι επιλογές που αφορούν τη ΓΓΙΑΔ γιατί οι αλλαγές που προβλέπει ο νέος Οργανισμός δεν αποτελούν απλώς οργανωτικές ρυθμίσεις. **Αφορούν τον ίδιο τον τρόπο με τον οποίο το κράτος αντιλαμβάνεται και ασκεί πολιτική για την ισότητα των φύλων.**

Σε μια περίοδο κατά την οποία τα ζητήματα της έμφυλης βίας, των διακρίσεων και της ουσιαστικής ισότητας βρίσκονται στο επίκεντρο του δημόσιου ενδιαφέροντος, θα περίμενε κανείς η Γενική Γραμματεία να ενισχυθεί θεσμικά και λειτουργικά.

Όμως ...

Παρά τη δραματική υποστελέχωση των υπηρεσιών κ την αύξηση αρμοδιοτήτων, δεν προβλέπεται η αναγκαία αύξηση των οργανικών θέσεων.

Παράλληλα, υπηρεσίες με διακριτό επιστημονικό, ερευνητικό και θεσμικό ρόλο αντιμετωπίζονται ως απλές διοικητικές μονάδες προς συγχώνευση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόταση συγχώνευσης της **Βιβλιοθήκης και του Ιστορικού Αρχείου της Γενικής Γραμματείας Ισότητας με το Παρατηρητήριο Ισότητας των φύλων**, ενώ διατυπώθηκαν ακόμη και σκέψεις για ένταξή τους μαζί με το Πρωτόκολλο. Πρόκειται μια αντίληψη που υποβαθμίζει πλήρως τον ρόλο της Βιβλιοθήκης ως χώρου τεκμηρίωσης, έρευνας, διατήρησης της ιστορικής μνήμης και προβολής των πολιτικών ισότητας των φύλων.

Προτείνεται επίσης, να καταργηθεί το **Τμήμα Νομικής Τεκμηρίωσης**, τη στιγμή που η προστασία των δικαιωμάτων και η προώθηση της ισότητας απαιτούν εξειδικευμένη νομική γνώση και συνεχή παρακολούθηση του εθνικού και ευρωπαϊκού θεσμικού πλαισίου.

Το Αυτοτελές Τμήμα Ευρωπαϊκής και Διεθνούς Συνεργασίας απομακρύνεται από τη Γενική Γραμματεία και μεταφέρεται στο Υπουργείο, περιορίζοντας τη δυνατότητα της ίδιας της Γενικής Γραμματείας να έχει άμεση και ουσιαστική παρουσία και να συμμετέχει στον διάλογο στα ευρωπαϊκά και διεθνή fora όπου διαμορφώνονται οι πολιτικές ισότητας των φύλων.

Ο προτεινόμενος οργανισμός δεν χτίζει, ως όφειλε, αλλά υποσκάπτει τη βάση πάνω στην οποία σχεδιάζονται αποτελεσματικές δημόσιες πολιτικές.

Πώς μπορούμε να χαράξουμε πολιτικές ισότητας χωρίς τα απαραίτητα δεδομένα; Πώς μπορούμε να αξιολογήσουμε την πρόοδο, να

εντοπίσουμε τις ανάγκες και να σχεδιάσουμε παρεμβάσεις, όταν αποδυναμώνουμε τους απαραίτητους μηχανισμούς;

Το πιο ανησυχητικό στοιχείο είναι η συστηματική αφαίρεση της λέξης “φύλο” από τις αρμοδιότητες των υπηρεσιακών μονάδων.

Αυτό δεν είναι μια απλή αλλαγή ορολογίας.

Οι λέξεις προσδιορίζουν αρμοδιότητες και πολιτικές προτεραιότητες.

Όταν αφαιρείται η έννοια του φύλου από τις αρμοδιότητες των υπηρεσιών που είναι υπεύθυνες για την ισότητα, δεν έχουμε απλώς μια διοικητική αλλαγή. Έχουμε αποδυνάμωση της ίδιας της έμφυλης διάστασης στις δημόσιες πολιτικές.

Και αυτό συμβαίνει σε μια περίοδο όπου απαιτείται το ακριβώς αντίθετο.

Η κατάκτηση της ουσιαστικής ισότητας παραμένει μακρινός στόχος και πορεία της Ελλάδας προς την ισότητα των φύλων είναι εξαιρετικά αργή. Σε επίπεδο ΕΕ η **Ελλάδα βρίσκεται στην 22^η θέση με 57 μονάδες στις 100 στον Δείκτη Ισότητας Φύλου**, γεγονός που οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σε χαμηλή απόδοση στον τομέα του διαθέσιμου χρόνου (26η θέση κυρίως λόγω της άτυπης φροντίδας που επωμίζονται οι γυναίκες) και στην εργασία (21η).

Ταυτόχρονα, η έμφυλη βία παραμένει ένα από τα σοβαρότερα κοινωνικά προβλήματα. **Μία στις τρεις γυναίκες θα υποστεί κάποια μορφή έμφυλης βίας** στη διάρκεια της ζωής της, ενώ οι ολοένα και συχνότερες **γυναικοκτονίες** τείνουν να μετατραπούν σε μια τραγική καθημερινότητα.

Είναι οι περικοπές και η υποβάθμιση θέμα κόστους;

Το ετήσιο οικονομικό κόστος της έμφυλης βίας ανέρχεται σε περίπου 8,8 δισεκατομμύρια ευρώ ετησίως στην Ελλάδα. Ένα κόστος που επωμίζονται κυρίως οι ίδιες οι γυναίκες, και αφορά την απώλεια παραγωγικότητας, καθώς και την επιβάρυνση στα συστήματα υγείας, πρόνοιας και δικαιοσύνης, τις κοινωνικές υπηρεσίες κοκ. Είναι το κόστος της αδράνειας.

Το ερώτημα, λοιπόν, δεν είναι αν κοστίζουν οι πολιτικές ισότητας.

Το ερώτημα είναι αν θα επενδύσουμε σε αποτελεσματικές πολιτικές πρόληψης και προστασίας ή αν θα συνεχίσουμε να διαχειριζόμαστε το ολοένα αυξανόμενο κόστος της αδράνειας και της υποβάθμισης των πολιτικών ισότητας των φύλων.

Η ισότητα και η προστασία από την έμφυλη βία δεν είναι πολυτέλεια ούτε χάρη, είναι υποχρέωση του κράτους.

Ζητάμε άμεση στελέχωση των υπηρεσιών, έναν Οργανισμό που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες της ΓΓ και του Υπουργείου, ουσιαστικά κίνητρα για την προσέλκυση και παραμονή προσωπικού, την ανάκληση των αναγκαστικών μετακινήσεων, την κάλυψη των θέσεων ευθύνης μέσω κρίσεων, τον περιορισμό της ανάθεσης κρίσιμων λειτουργιών σε ιδιωτικές εταιρείες, την κατάργηση της τιμωρητικής αξιολόγησης και την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού.